

NETEKOME KUKLAUS BIČIULIO...

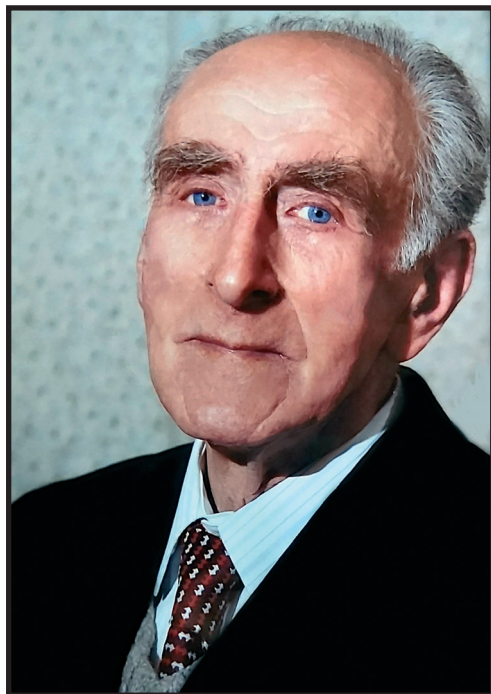
VINCAS VIENOŽINSKIS

1930 10 03–2021 05 18

*Palaidotas Dačiūnų kaimo kapinėse
Rokiškio rajone**Oigi gražus gražus tolimasis dangus –
Kada man' nuvesi ten, Dievuliau brangus?
Kada aštrius takus šios žemės pamesiu?
Kada žvaigždėms grįstu keliu vaikštinėsiu?*

A. Vienažindys

Vincas Vienožinskis gimė 1930 m. spalio 3 d. Kaune žymiojo dailininko Justino Vienožinskio (1886–1960) šeimoje. Baigęs Obelių pradinę mokyklą, 1941–1944 m. jis mokėsi Rokiškio gimnazijoje, o 1944-aisiais įstojo į Vilniaus 1-ąją berniukų gimnaziją, kurią baigė 1949 m. Tais pačiais metais Vilniaus universitete pradėjo studijuoti geologiją. Jau nuo pirmųjų mokslo dienų Vincas patraukė dvidešimt dviejų bendrakursių dėmesį – aukštas

Vincas Vienožinskis. A. Grigelio archyvo nuotr.

juodbruvus vaikas buvo švelnaus būdo, puikiai išauklėtas, nepriekaištingų manierų, diskretiškas. Artimiau bendraujantys kurso bičiuliai žiemose sekmadieniais rinkdavomės Vinco

Vincas ir Aldona Vienožinskiai sodyboje Dačiūnuose, 2011 m. J. Vaitiekūno nuotr. Kultūros savaitraščio „7 meno dienos“ archyvas

tėvų bute pavakaroti. Jo šeima gyveno Pilies (dabar Bernardinų) skersgatvyje, sename dešimtu numeriu pažymėtame name. Į savo kambarį Vincas mus vesdavosi per svetainę, kurioje neretai susitikdavome ir senąjį dailininką J. Vienožinskį.

Geologija Vincui, kaip ir mums visiems, buvo įdomi ir slėpinga, mokėsi jis labai gerai, nors žvaigždžių neraškė. Jau ketvirtame kurse sukūrė šeimą – vedė kurso draugę Aldoną Baltakytę (1928–2013), kuri vėliau tapo žymia paleobotanike.

Baigęs studijas, 1954-aisiais Vincas pradėjo dirbti Vietinės ir kuro pramonės ministerijoje, Juodšilės durpyno direktoriaus pavaduotoju, o vėliau gręžimo įmonėje „Burvodmontaž“ hidrogeologu. 1957–1959 m. jis tęsė mokslus Kauno politechnikos instituto Inžinerinės geologijos katedros aspirantūroje pas prof. Mykolą Kaveckį. 1959-aisiais perėjo dirbti į Hidrogeologijos ekspediciją, o 1961 m. priimtas į Geologijos ir geografijos instituto Hidrogeologijos sektorių jaunesniuoju moksliniu bendradarbiu, vėliau – vyresniuoju inžinieriumi. V. Vienožinskis tyrė Lietuvos hidrogeologijos istoriją, rinko ir sistemino informaciją apie požeminio vandens išteklius, dalyvavo sudarant hidrogeologinius žemėlapius, paskelbė darbą „Lietuvos TSR gėlų požeminių vandenų prognozė“, dalyvavo rengiant spaudai leidinio „TSRS hidrogeologija“ 32-ąjį tomą ir kt. 1979–1989 m. Vincas dirbo Melioracijos ir vandens ūkio ministe-

Justinas Vienožinskis. „Tvenkinys su antimis Dačiūnuose“. Drobė, aliejus. 1938 m. P. Pukytės nuotr. Kultūros savaitraščio „7 meno dienos“ archyvas

rijoje ir Respublikinio gamybinio vandentiekio ir kanalizacijos įmonių susivienijime pagrindiniu (tuo metu buvo sakoma – vedančiuoju) inžinieriumi.

Išėjęs į pensiją V. Vienožinskis kartu su žmona persikėlė gyventi į buvusią tėvų sodybą Dačiūnuose, Obelių apylinkėje, Rokiškio rajone. Vinco tėvas dailininkas Justinas labai ją mėgo, leisdavo čia vasaras, tapė ir būtent sodyboje gimė daug žymių jo kūrinių, tarp jų ir garsusis paveikslas „Tvenkinys su antimis Dačiūnuose“, 1938 m. Sodyboje lankydavosi ir dailininko mylimas dėdė – vyresnysis tėvo brolis kunigas poetas Antanas Vienažindys (1841–1892).

Vincas su Aldona sodybą restauravo, įkūrė joje tėvo J. Vienožinskio memorialinį muziejų, kuris tapo žinoma Rokiškio rajono kultūros paveldo vieta. Ir amžinojo poilsio V. ir A. Vienožinskiai atgulė čia pat – prie išpuoselėtos savo sodybos esančiose kapinaitėse...

*Algimantas Grigelis,
Leonora Živilė Gelumbauskaitė*